

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Vnius socij damnatio, alteri est occasio ad salutem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

derem esse Deum. Ita seductum mors oppressit; & divino stetit tribunali; ubi tamquam hareticus aeterna damnationis sententiam, à iustissimo iudice accepi. Dixit, & ex oculis amici evanuit.

Qua in re se diuina bonitas patefecit: nam, quæ Epuloni illi non concessit, vt ex mortuis vnus ad quinque illius fratres mitteretur; hunc ex ipso Orco ad socium misit, qui admoneret. Vbi & illud ferè impletum est; *Dico vobis: in illa nocte erunt duo in lecto vno; vnus assumetur, & alter relinquetur; vt relictus sit stimulus assumpti.* Quippe superstes alter, partim socij iacturâ, partim spectri tam diri supplicio ac confessione perculsus, rem non solum secum, sed etiam cum intimis quibusque amicorum, consultandam ratus, communi omnium sententia statuit; fidem Ecclesiæ Catholicæ & renouandam animo, & exercitio assiduo iterandam. Paulò post cœpit & ipse ægrotare, in quo morbo etiam obiit diem suum. Sed & ad illum jam successu audacior venit cacodæmon, eumque interrogauit, quid crederet? Respondit, se credere, quod crederet mater Ecclesia. Instat hostis: Quid ergo credit mater Ecclesia? Respondit Ecclesiam credere, quod ipse; & se, quod Ecclesia crederet. Ita, præsentibus alijs, vsque ad extremum spiritum, velut per circulum, trahebat cacodæmonem. Paucis diebus elapsis eleganti forma, & vultu radiose beatus apparuit iisdem suis amicis, atque illis pariter, pro salutari consilio, & Numini pro facta per damnatum admonitione gratias egit. Addit Augustinus Viuus, apparuisse & damnatum, ac deplorassee suam superbiam, quæ eum scientiâ fecerat potiùs atque ingenio niti, quàm fide & humilitate, qua hortatrice, Confessario & alijs, si tentationem detexisset, dæmonem vicisset. *Va soli, quia, cum ceciderit, non habet subleuantem se.* Alter stetit, quia nixus Ecclesiæ autoritate fidem suam supra petram ædificauit. Sapuit iste alieno damno, vtinam & nos ita sapiamus! Nemo præsumat de ingenio, nemo de doctrina; nemo sibi aut diabolo nimium fidat. *Qui stat, videat, ne cadat: oret, ne intret in tentationem.* Qui vicerit, ei manna dabitur; & sicut post victas tentationes Christo, Angeli ministrabunt. At pro dolor, eò deuentum est, vt paucissimi putent se tentari. Nemo periculosius tentatur, quàm qui nescit, se tentari: cauentur, quæ præuidentur,

V.

Luc. 17. 34.

Eccle. 4. 10.

1. Cor. 10. 12.

Matth. 26. 41.

dentur, plures trahit fossa occultata. Causa est quòd tam multi non sentiant se tentari, quia malum ad quod trahuntur, bonū esse iudicant, & semper consentiunt tentatori. Qui semper in frigore est, nihil frigoris sentit; at qui è calido balneo exit, vel auram etiam horret frigidiorē. Sic pij, & charitate æstuantes, sentiunt quidquid est cōtra Dei charitatem: illi autem, in quibus refrixit charitas, nihili faciunt quidquid demum offendat charitatem. Vbi dæmon sagis stigma suum impressit, nihil dolent, etiamsi ferrum illuc immergatur: ita, qui sunt diaboli, non æstimant diaboli plagas. Primum remedium est tentationis, agnoscere tentationes. Alterum, se ante pugnam exercere. Existimas, miser, te non tentari? Offert tibi orcus Mundum & gloriam eius; offert alta & honores; offert panes, immò carnes in quadragesima, & non tentaris? Deseris DEVM & homines ut conferuas reputationem; iuras, peieras, ut decipias lucri causa; & qui inhonestos motus ieiunij frangere deberes, carnem carne pascis, vino irrigas; nec tamen puras te tentari? Nulla dies, nulla hora it sine tentatione, & non sentis te tentari? Certè vltimā horā non eris sine tentatore, tentabit Mundus, tentabit caro, tentabit diabolus, tentabit antiqua consuetudo. Quòd si ergo Theologus tam doctus, tam pius, est superatus, quid tibi in fide tentato continget, qui ita rudis es, ut nec scias, quid sit credendum, nec id legendo, audiendoué discere sustineas? quid tunc facies miser, cum spurcæ suggerentur cogitationes à carne; cum vindicta & odium inimici in mentem venerit? cum diabolus suggererit desperationem; quibus iam non modò non assuescis resistere, sed vtrò annuis? Ah, miser, respisce cum secundo Theologo, ne damneris cum primo.

C A P V T LXIII.

Quare DEVS alios, qui diu benè vixerunt, malè; alios, qui malè vixerunt, bene mori sinat?

I.

CCURRET hīc plerisque cupiditas audiendi, quamobrem nonnulli, qui diu sanctissimè vitam duxerunt, tandem tamen à Dōo permīssi sint labi in graue peccatum,